

Ustavni sud je usvojio ustavnu žalbu u **predmetu poslovne oznake U-III br. 550/19**, ukinuo presudu Vrhovnog suda Crne Gore, Uvp. br. 821/18, i predmet vratio tom sudu na ponovni postupak i odlučivanje. Utvrdio je da je podnosiocu ustavne žalbe u upravnom postupku i upravnom sporu povodom zahtjeva za uknjižbu prava svojine na nepokretnosti povrijeđeno pravo na pravično suđenje u razumnom roku garantovano članom 32 Ustava Crne Gore i članom 6 Evropske Konvencije za zaštitu ljudskih prava i sloboda (u daljem tekstu: Konvencija).

U periodu od gotovo 12 godina koliko je postupak trajao, podnosiocu ustavne žalbe samo je formalno bilo omogućeno da prati upravni postupak i učestvuje u njemu, da preduzima zakonom dopuštene procesne radnje i da ulaže pravne lijekove. Primjena mjerodavnog prava i postupanja upravnih organa i Upravnog i Vrhovnog suda Crne Gore, po utvrđenju Ustavnog suda Crne Gore, u konkretnom slučaju opterećeni su elementima arbitrarnosti, što je učinilo njegove procesne radnje u cilju ostvarenja i zaštite njegovih prava u konačnom iluzornim i nedjelotvornim. U svom postupanju upravni organi postupali su mimo zakonom propisanih rokova i iskazali su pretjerani formalizam, te nisu izložili razloge kojima su se rukovodili donoseći pobijane odluke niti obrazložili zašto nijesu primijenili procesne institute koji su im stajali na raspolaganju i po prigovoru podnosioca i po službenoj dužnosti.

Upravni sud, a potom ni Vrhovni sud, nisu se izjasnili od kakvog je značaja činjenica koju je podnosilac ustavne žalbe isticao kao ključni argument za primjenu procesnih instituta kao što je ništavost upisa i ponavljanje upravnog postupka koji, da je bio ocijenjen, mogao je uticati na ishod postupka. Podnosilac je isticao i u tom pravcu pružio dokaz da je jedan od prodavaca pravnosnažno osuđen za krivično djelo falsifikovanje isprave - punomoćja na osnovu koje je i izvršena kupoprodaja nepokretnosti koja je predmet kupoprodajnog ugovora koji je njegov pravni prethodnik zaključio sa tadašnjim vlasnicima. Osim toga, Vrhovni sud nije iznio zaključak od kakvog je značaja na konkretnu upravnu situaciju, osnovni postulat i načelo stvarnog prava - da niko ne može na drugog prenijeti više prava nego što ih sam ima, u kontekstu dozvoljavanja uknjižbe firmi koja je svojinu stekla od prodavca koji nikada nije upisan kao vlasnik. Ustavni sud je zaključio da se tumačenjem obima nadležnosti upravnih organa i sudova prilikom sprovođenja upisa, rizik ispravljanja svake eventualne greške i propusta, prevodio na podnosioca, tako što je prinuđen da vodi nove, druge postupke, gdje će ispitivati punovažnost privatne isprave, ali ne i ispunjenost uslova za upis što jeste nadležnost upravnih organa. Vrhovni sud nije pokušao protumačiti i primijeniti mjerodavno pravo u svijetlu posebnih okolnosti konkretnog slučaja, kontekstualizujući njihovu primjenu.

Ustavni sud je zaključio da su oba suda postupala na pretjerano formalan i nefleksibilan način zanemarujući opšta načela crnogorskog pravnog poretka utemeljenog na vladavini prava i zaštiti individualnih ustavnih prava pojedinaca, pretvarajući predmetni upravni postupak i upravni spor povodom upisa pravnog prethodnika podnosioca ustavne žalbe i osporavanja novog upisa u postupak povodom ćutanja administracije, kao i postupak odlučivanja o posljedicama, a ne o suštini njegovog zahtjeva. Stoga, ukinuta presuda Vrhovnog suda po nalaženju Ustavnog suda opterećena je elementom proizvoljnosti jer svojim obrazloženjem taj sud nije doprinio utisku da je predmet zaista ispitan.

Ustavni sud je dodatno ukazao na nepravičnost kad državni i javnopravni organi imaju pravnu prednost pred građanima, koja se ogleda u njihovoj pravnoj mogućnosti da izbjegnu odgovornost za svoje sopstvene propuste ili greške u sačinjavanju i izdavanju pravnih akata građanima, zbog kojih ovi trpe štetne posljedice koje su ponekad teško popravljive ili pak nepopravljive. U svojoj dosadašnjoj praksi Ustavni sud je već izrazio stav da pretjerani (ekscesivni) formalizam u odlučivanju/suđenju postoji onda kada su pravni stavovi proizvod "mehaničke" primjene pozitivnog prava, bez uzimanja u obzir konteksta i bez sagledavanja pravnog problema kao jedinstvene cjeline. S aspekta zaštite ustavnih prava podnosioca, ali i s aspekta osnovnih vrijednosti ustavnog poretka Crne Gore, takva je primjena pozitivnog prava na konkretne slučajeve neprihvatljiva (odluka Ustavnog suda broj, U-III br. 1131/20, od 23. novembra 2023. godine).

Odluka Ustavnog suda je dostupna [ovdje](#).

Ustavni sud je usvojio ustavnu žalbu u **predmetu poslovne oznake U-III br. 899/21**, ukinuo presudu Višeg suda u Podgorici i predmet vratio tom sudu na ponovni postupak i odlučivanje. Utvrdio je da je podnosiocu ustavne žalbe povrijeđeno pravo na obrazloženu sudsku odluku te da nedostaci u obrazloženju čine osporenu presudu "proizvoljnom" zbog propusta Višeg suda u Podgorici da utvrdi sve činjenice i okolnosti u odnosu na argumente koje je isticao podnosilac ustavne žalbe i podvede ih pod relevantne odredbe Zakona o obligacionim odnosima.

Podnosilac ustavne žalbe je tužilac u parničnom postupku, koji je prethodio ustavnosudskom. Predmet tužbe je zahtjev da se utvrdi da je ništava odredba Ugovora o kreditu kojom je predviđena jednokratna provizija za administriranje kredita (tzv. "troškovi obrade kredita"), i obavezivanje tužene banke da, shodno tome, tužiocu vrati iznos od 85,00 eura, sa zakonskom zateznom kamatom.

Prvostepenom presudom, koja je potvrđena od strane neposredno višeg suda, odbijen je predmetni tužbeni zahtjev, kao neosnovan.

Podnosilac je svoje potraživanje temeljio na tvrdnji da je odredba o isplati naknade na odobreni kredit u suprotnosti sa Zakonom o obligacionim odnosima i kao takva ništava, te da ne postoje jasni i nedvosmisleni podaci o tome šta čini naknadu za odobreni kredit definisanu osporenim ugovorom o kreditu. Takođe, smatrao je da u okviru efektivne kamatne stope moraju biti uključeni troškovi obrade kredita, a nikako iskazani i naplaćeni posebno i bez jasnih i nedvosmislenih podataka šta čini te troškove.

Ustavni sud je primijetio da osporena presuda Višeg suda u Podgorici, posmatrana sa aspekta zahtjeva iz člana 32 Ustava i člana 6 stav 1 Konvencije, ne ispunjava elemente obrazložene odluke i da se, stoga, može podvesti pod "očigledno proizvoljnu", iz više razloga. Viši sud u Podgorici, sa aspekta standarda prava na obrazloženu sudsku odluku nije jasno i precizno obrazložio, na koji je način formirao zaključak o neosnovanosti tužbenog zahtjeva podnosioca ustavne žalbe. Navedeni sud nije obrazložio od kakvog je značaja činjenica da se osporenim odredbom Ugovora o gotovinskom kreditu za refinansiranje ne precizira koji su to stvarni troškovi kredita i zašto se isti vezuju za iznos kredita, budući da je podnosilac tvrdio da mu je nepoznat mehanizam po kojem se dobija iznos tih troškova što ga dovodi u neravnopravan položaj u odnosu na tuženu, koja na osnovu unaprijed pripremljenog i odštampnog ugovora o kreditu, na čiju sadržinu podnosilac, kao korisnik kredita, nije mogao da utiče, a pritom za sebe zadržava pravo da odredi troškove kredita bez odgovarajućih obrazloženja koji su ti troškovi, na osnovu čega su utvrđeni i zašto se vezuju za iznos odobrenog kredita. Osim toga, Viši sud u Podgorici nije ispitao jedan od ključnih argumenata podnosioca, a to je da li je ugovaranje osporene odredbe u suprotnosti sa načelima na kojima počiva pravni poredak države na čijoj teritoriji banke posluju, prije svega uzajamnih davanja koje je Zakonom o obligacionim odnosima normirao kod dvostrano obaveznih ugovora kao jedno od osnovnih načela, ako ne i osnovno, upravo sa ciljem da se kod takvih ugovora zaštita pruža onoj stranci čija je ugovorna obaveza eventualno u nesrazmjeri sa obavezom druge strane.

Ustavni sud je zaključio da sudovi nijesu ocijenili od kakvog je značaja za odlučivanje činjenica da su banke finansijske institucije čija je primarna djelatnost pružanje usluga kreditiranja, te da su pri pružanju usluga kreditiranja u odnosu na klijente u jačem ekonomskom položaju, što može biti od značaja kada se unaprijed odrede uslovi pod kojima klijentima odobravaju kredite bez mogućnosti pregovaranja.

Ustavni sud je podsjetio da u ponovnom postupku, da bi ispunio zahtjeve člana 32 Ustava i člana 6 stav 1 Konvencije, Viši sud u Podgorici treba da sprovede postupak na način na koji je ukazano i koji predstavlja standarde koje je uspostavio ESLJP prilikom analiziranja ove povrede, a koje slijedi i Ustavni sud. Navedeno nužno ne podrazumijeva da sudovi u ponovnom postupku obavezno odluče drugačije, odnosno drugačije riješe pravni spor. Naprotiv, obaveza sudova jeste da u ponovnom

postupku donesu presudu kojom će se poštovati ovo Ustavom i Konvencijom zagantovano pravo, za koje je Ustavni sud ocijenio da je ukinutom presudom povrijeđeno.

Odluka Ustavnog suda je dostupna [ovdje](#).

Ustavni sud je usvojio ustavnu žalbu u predmetu poslovne oznake **U-III br. 627/21** i utvrdio da je podnosiocu ustavne žalbe, koji je u vrijeme događaja bio maloljetan, u postupku istrage Osnovnog državnog tužilaštva u Nikšiću, u predmetu Ktn. br. 60/20, povrijeđeno pravo na zabranu mučenja iz člana 28 Ustava Crne Gore i člana 3 Konvencije. Ustavni sud je u Odluci naložio ovom tužilaštvu da preduzme odgovarajuće mjere i radnje, radi sprovođenja temeljne, brze i nezavisne istrage u cilju identifikacije počilaca i utvrđivanja odgovornosti i donese odgovarajuću odluku u roku od 3 mjeseca od dana prijema odluke, te da nakon isteka tog roka, dostavi izvještaj Ustavnom sudu o njenom izvršenju.

U ustavnoj žalbi je, u suštini, navedeno da su službenici Uprave policije CB Nikšić povrijedili pravo podnosiocu pritužbe na dostojanstvo i nepovredivost ličnosti i to nečovječnim i ponižavajućim postupanjem te da, zbog nedjelotvorne istrage Osnovnog državnog tužilaštva u Nikšiću, niti jedna osoba nije procesuirana zbog tog događaja, uprkos činjenici da je žrtva policijskog zlostavljanja u vrijeme izvršenja krivičnog djela maloljetna.

Ustavni sud je ocijenio da je podnosiocu ustavne žalbe povrijeđen materijalni aspekt prava na zabranu mučenja garantovano odredbama iz člana 28 Ustava i člana 3 Konvencije, na osnovu skupa indicija, dokaza pribavljenih u predmetu Ktn.br. 60/20, naročito iskaza saslušanih svjedoka očevidaca, kao i iz nespornih, dovoljno ozbiljnih, jasnih i usaglašanih pretpostavki, čime se "van razumne sumnje" potvrđuje vjerodostojnost podnosiocove tvrdnje da je kritičnog dana bio zlostavljan od strane policijskih službenika, odnosno da je prema njemu postupano nečovječno i na ponižavajući način, a usled čega je zadobio tjelesne povrede.

Ustavni sud smatra da istraga (izviđaj) Osnovnog državnog tužilaštva u Nikšiću nije zadovoljila/o standarde temeljitosti, nezavisnosti i hitnosti istrage i nije dovela do identifikacije i kažnjavanja odgovornih policijskih službenika, niti se u konkretnom slučaju postupalo u najboljem interesu podnosioca kao maloljetnog lica, odnosno djeteta. Shodno tome, usljed nepostupanja nadležnog državnog tužilaštva u konkretnom slučaju, podnosiocu ustavne žalbe povrijeđen je i procesni aspekt prava iz člana 28 Ustava i člana 3 Evropske Konvencije.

Ustavni sud očekuje od Ministarstva unutrašnjih poslova Crne Gore i Uprave policije Crne Gore da iskažu punu kooperativnost prema Državnom tužilaštvu, u cilju prikupljanja dokaza i otkrivanja identiteta policijskih službenika koji su učestvovali, kao i da Vrhovno državno tužilaštvo, u smislu relevantnih odredbi Zakona o Državnom tužilaštvu i Zakonika o krivičnom postupku, preduzme mjere i radnje iz svoje nadležnosti, kako bi se istraga (izviđaj) povodom predmetnog događaja djelotvorno okončala/o, preduzimanjem mjera i radnji koje bi mogle dovesti do identifikacije i procesuiranja počilaca.

Ustavni sud je podsjetio da je Evropski komitet za sprječavanje mučenja i nečovječnog ili ponižavajućeg postupanja ili kažnjavanja (CPT) u dijelu svog Izvještaja – Maloljetnici lišeni slobode prema krivičnom zakonodavstvu, od 2015. godine, posebno istakao da namjerno zlostavljanje maloljetnika od strane službenih lica organa za sprovođenje zakona, uopšte nije iskorijenjena i ostaje ozbiljan razlog za zabrinutost.

Odluka Ustavnog suda je dostupna [ovdje](#).

Ustavni sud je, slijedeći dobro uspostavljenu praksu u ovakvim i sličnim predmetima koji se tiču pitanja zastarjelosti naknade štete zbog umanjenja tržišne vrijednosti i ograničenja prava na imovinu u slučaju postavljanja dalekovoda, usvojio ustavne žalbe u **predmetima poslovnih oznakama U-III br. 95/21, U-III br. 952/21 i U-III br. 967/21**, ukinuo presude Vrhovnog suda Crne Gore i predmete vratio na ponovni postupak i odlučivanje. Utvrdio je da je podnosiocima ustavnih žalbi povrijeđeno pravo na pravično suđenje iz člana 32 Ustava Crne Gore.

Podnosioci ustavnih žalbi svoje tužbene zahtjeve zasnivali su na svojinskim ovlaštenjima na katastarskim parcelama na kojima su postavljeni dalekovodi, smatrajući da je njihovo pravo na imovinu trajno i u vremenskom smislu neograničeno, i samim tim se ne može izgubiti usljed zastarjelosti primjenom odredbi Zakona o obligacionim odnosima, koje se odnose na zastarjelost potraživanja. Isticali su da su u konkretnom slučaju kao titulari prava svojine imali legitimno očekivanje da će u sudskom postupku ostvariti pravo na pravičnu naknadu za faktički zauzeto zemljište, koje očekivanje je zasnovano na zakonu i ima valjan pravni osnov.

Vrhovni sud Crne Gore je potvrdio stav viših sudova da je postavljanjem elektroenergetskih objekata na imovini tužilaca došlo do konstituisanja zakonske stvarne službenosti preko predmetnog zemljišta u kojem slučaju vlasnicima pripada pravo na naknadu u skladu sa odredbama Zakona o obligacionim odnosima i Zakona o svojinsko pravnim odnosima. Izrazili su stav da shodno navedenom zakonu, pravo da se zahtijeva naknada zastarijeva u opštem zastarnom roku od 10 godina, koji se računa od stavljanja u funkciju elektromreže. Navedeni rok u kojem je bilo moguće tražiti naknadu zbog izgradnje dalekovoda i postavljanja vodova je nesumnjivo protekao budući da su vodovi postavljeni pretežno tokom 80ih godina prošlog vijeka a puštani u funkciju tokom 1992. godine u kojem je bilo moguće tražiti naknadu zbog izgradnje dalekovoda i postavljanja vodova.

Ustavni sud je ocijenio da u konkretnom slučaju Vrhovni sud svoje pravno stanovište nije obrazložio na način koji bi otklonio sumnju u arbitrarnost u postupanju i odlučivanju čime je povrijeđeno pravo na pravično suđenje iz člana 32 Ustava i člana 6 Konvencije.

Ustavni sud je u konkretnoj pravnoj stvari zaključio da je izostala ocjena ključnih argumenata podnosilaca ustavnih žalbi, a to je prvenstveno ocjena da je Zakon o eksproprijaciji, kako važeći, tako i onaj koji je važio u vrijeme nastanka spornog pravnog odnosa, propisivao da nepokretnost može biti eksproprijsana kada je to potrebno radi izgradnje, pored ostalog i drugih objekata od opšteg interesa, posebno radi izgradnje centrala za proizvodnju električne energije, ali i postrojenja za prenos i razvođenje takve energije. Istim zakonom propisano je da za eksproprijsanu nepokretnost sopstveniku pripada pravična naknada koju snosi korisnik eksproprijacije.

Slijedeći stav ESLJP da se gubitak svake mogućnosti da pojedinci raspolažu svojom imovinom smatra slučajem *de facto* eksproprijacije (odluka *Papa Mičalopolus protiv Grčke, još iz 1988. godine*), Ustavni sud je odluke Vrhovnog suda smatrao proizvoljnim jer ne samo da nije argumentovano obrazložio, već se uopšte nije ni osvrnuo na značaj i primjenu navedenog Zakona o eksproprijaciji na konkretan slučaj, te nije utvrdio da li je u trenutku postavljanja dalekovoda sproveden postupak eksproprijacije, da li je donijeto rješenje o eksproprijaciji i eventualno o naknadi, budući da navedeni zakon propisuje mogućnost potpune i nepotpune eksproprijacije u tom slučaju, te nije jasno obrazložio primjenom navedenih zakonskih odredbi, zašto se u konkretnom slučaju ne može govoriti o institutu "faktičke

eksproprijacije” u odnosu na koji traženje isplate naknade ne zastarijeva. Posebno nije ocijenio odredbu člana 4 tada važećeg Zakona o eksproprijaciji koji izričito navodi da službenost na zemljištu predstavlja nepotpunu eksproprijaciju.

Osim toga, Vrhovni sud nije cijenio i smisao odredbe člana 217 Zakona o svojinsko pravnim odnosima, kojim je propisano da je postavljanje vodova i drugih uređaja (električnih, kanalizacionih, plinovodnih...) na tuđoj nepokretnosti, bez pristanka njenog vlasnika, moguće u javnom interesu u skladu sa zakonom, te u tom pravcu na primjenu kojeg zakona je zakonodavac uputio, budući da nije eksplicitno navedeno “u skladu sa Ovim zakonom”, pri činjenici da citirane odredbe članova Zakona o eksproprijaciji jasno propisuju institute kojim se reguliše pravni režim u slučaju postavljanja dalekovoda.

Ustavni sud je podsjetio da obrazložena odluka pokazuje strankama da je njihov predmet zaista ispitan i tako doprinosi boljem prihvatanju. Iako sami sudovi imaju određenu slobodu procjene pri odabiru tvrdnji i prihvatanju dokaza, dužni su opravdati svoje radnje pružanjem obrazloženja za svoje odluke. Stoga su sudovi dužni ispitati glavne tvrdnje parničnih stranaka; konkretna, relevantna i važna pitanja žalbene razloge koji se odnose na prava i slobode zajamčene Konvencijom i njenim protokolima: sudovi su dužni ispitati ih posebno strogo i oprezno. To je posljedica načela supsidijarnosti. Konačno, Sud konstantno naglašava značaj obrazloženja, ukazujući da nedostatak u obezbjeđivanju razloga može rezultirati “negiranjem pravde”

Ustavni sud je, ne prejudicirajući konačan ishod parnica, ocijenio da se ovakav zaključak Vrhovnog sude Crne Gore o neosnovanosti tužbenih zahtjev na način na koji je obrazložen, ne može smatrati ustavnopravno prihvatljivim.

Odluka Ustavnog suda je dostupna **ovdje** ([U-III br. 95/21](#), [U-III br. 952/21](#) i [U-III br. 967/21](#)).

Ustavni sud je usvojio ustavnu žalbu u **predmetu poslovne oznake U-III br. 531/21** i utvrdio da je podnosiocu ustavne žalbe povrijeđeno pravo na zabranu zlostavljanja u materijalnom i procesnom aspektu garantovano članom 28 Ustava i člana 3 Evropske Konvencije. Zbog povrede procesnog aspekta ovog člana, tačnije blage krivične sankcije u smislu borbe protiv nekažnjivosti, Ustavni sud je ukinuo odluku Višeg suda u Podgorici i predmet vratio tom sudu na ponovni postupak i odlučivanje.

Podnosilac ustavne žalbe je tvrdio da su dana 14. i 15. januara 2015. godine, u Zavodu za izvršenje krivičnih sankcija (ZIKS), službenici ZIKS-a zlostavljali 12 ili 13 osuđenika, među kojima je bio i on, a za koje su pretpostavljali da su prethodno nasrnuli na njihove kolege, službenike obezbjeđenja, kojom prilikom su mu nanijeli lake tjelesne povrede.

Ustavni sud je primijetio da je Osnovni sud u Danilovgradu, dva zatvorska policajca oglasio krivim da su kao saizvršioци izvršili krivično djelo mučenje i osudio ih na kazne zatvora u trajanju od po 6 (šest) mjeseci, koje kazne je nakon ukidanja odluke od strane Višeg suda u Podgorici, smanjio na po 4 (mjeseca). Viši sud je, odlučujući u žalbenom postupku, navedene zatvorske policajce oslobodio od optužbe, da bi im, nakon ukidnog rješenja Vrhovnog suda, u ponovnom postupku po žalbi izrekao uslovne osude, s tim što im se kao utvrđene uzimaju kazne zatvora u trajanju od po 4 (četiri) mjeseca i istovremeno određuje da se kazne neće izvršiti ukoliko okrivljeni u roku od 2 (dvije) godine, od dana pravosnažnosti ove presude ne učine novo krivično djelo.

Analizirajući povredu materijalnog aspekta ovog prava, Ustavni sud je, primjenjujući standarde Evropskog suda za ljudska prava izraženi u predmetu *Valeriu i Nicolae Rosca protiv Moldavije* (br. 41704/02, presuda od 20. oktobra 2009. godine), utvrdio da, iako je došlo do osude počinioca, podnosilac ustavne žalbe

nije izgubio status žrtve, iz razloga što je pitanje postojanja povrede materijalnog aspekta usko povezano sa meritumom onoga na šta se žali. Stoga je Ustavni sud prvobitno utvrdio povredu materijalnog aspekta prava na zabranu zlostavljanja iz člana 28 Ustava i člana 3 Konvencije.

Nadalje, iako je u konkretnom slučaju, istraga dovela do otkrivanja nekih od počinitelaca i kasnije, nakon sprovedenog krivičnog postupka, i njihove osude, Ustavni sud smatra da sprovedena istraga ipak, u odnosu na podnosioca ustavne žalbe, nije zadovoljila princip temeljnosti, sveobuhvatnosti i razumne brzine postupanja. Stoga je utvrdio i povredu procesnog aspekta prava iz odredaba člana 28 Ustava i člana 3 Evropske konvencije.

Primjenjujući praksu ESLJP u odnosu na kaznenu politiku u slučaju zlostavljanja prema kojoj uslovne kazne spadaju u kategoriju mjera koje su neprihvatljive za krivična djela zlostavljanja, budući da je njihova svrha da se osude na efektivu kaznu zatvora a ne da se ne izvrše pod određenim uslovima, što u praktičnom smislu rezultira nekažnjivošću učinilaca zlostavljanja, Ustavni sud je utvrdio da je izricanjem uslovne osude od strane Višeg suda u Podgorici, podnosiocu ustavne žalbe povrijeđen i procesni aspekt ovog prava. Shodno tome, ukinuo je odluku Višeg suda u Podgorici i predmet vratio na ponovni postupak i odlučivanje.

Ustavni sud je posebno ukazao da nije na njemu da provjerava da li su sudovi pravilno primijenili relevantno pravo, niti da razmatra individualnu krivičnu odgovornost počinitelaca zlostavljanja, kao ni da odlučuje o stepenu krivice dotične osobe ili da određuje kaznu koja će biti izrečena, jer ova pitanja spadaju u isključivu nadležnost krivičnih sudova. Međutim, kako prema članu 9 Ustava i članu 1 i 19 Konvencije, Crna Gora u skladu sa Konvencijom garantuje prava koja nisu teorijska ili iluzorna, već praktična i djelotvorna, Ustavni sud mora zadržati svoju nadzornu funkciju i intervenisati u slučajevima kada postoji očigledna nesrazmjera između težine djela i sankcije izrečene državnim službenicima u slučaju zlostavljanja koje su izvršili.

Ovakva kazna, koja prema stavovima Evropskog suda za ljudska prava izražene u brojnim odlukama, očigledno nije srazmjerna povredi jednog od ključnih prava Konvencije, ne proizvodi neophodni efekat odvraćanja, kako bi spriječila nove povrede zabrane zlostavljanja u budućnosti iz kojih razloga je Ustavni sud ukinuo presudu Višeg suda u Podgorici i predmet vratio na ponovni postupak i odlučivanje.

Odluka Ustavnog suda je dostupna [ovdje](#).